

Murat TAPAT

Kısa Öykü Yarışması İkincisi

Rumuz: Pervane

Tohum

Tepedeki kızgın güneşin, buğdayları sıcak nefesiyle yalayıp sararttığı bir günde hükümet binasına hummalı bir evrak yağmuru başlamıştı. Çiçeği burnunda kaymakam göreve başlayalı henüz birkaç gün olmuştu ki herkes de alışılmadık bir hareketlilik vardı. Yer yer boyaları dökülmüş hükümet kapısının yanında ki paslanmaya yüz tutmuş istek kutusunun açılmasını ve içindekilerin doğrudan kendisine getirilmesini isteyen kaymakamın bu davranışı saçları ağarmış, beli bükülmüş emektar memurun zoruna gitmiş olmalı ki homurdanarak kutunun içindekileri aldıktan sonra kaymakamın masasının üzerine istifleyip gitmişti.

Genç ve idealist Kaymakam Fethi Bey odasına girip de masanın üzerinde yazılı dilekçeleri görünce mesleğinin heyecanıyla kalbinin kıpırdadığını hissetti. Orta şekerli kahvesinden odaya yayılan kokuyla birlikte dilekçeleri okuyor, her okuduğu kâğıttan sonra yüzünün şekli değişiyordu. Dilekçeler isimsiz olarak yazılmıştı fakat çoğu ilçenin en ücra köşesinde yer alan bir dağ köyünde ki öğretmen İsmet ile ilgiliydi. Kaymakam okudukça sinirleniyor kâh elindeki bırakıp odada birkaç tur atıyor, kâh dudaklarını kemirip galiz küfürler etmemek için kendini sıkıyor, kemikli yüzünü geriyordu. Bir süre düşündükten sonra İsmet Öğretmen ile ilgili dilekçeleri masanın üzerine yan yana ve alt alta dizdikten sonra masanın karşısına geçip, özensiz ve yetersiz bir alfabe bilgisi ile iki ay içinde farklı zamanlarda yazılmış dilekçeler üzerinde gözlerini gezdirdi;

“Öğretmen İsmetten şikâyetçiyiz. Kadınlarımızın ahlakını bozdu...”

“Bu öğretmen çocuklarımıza hocalık yapmıyor. Özel işlerinde kullanıyor...”

“Yeni öğretmen köylünün diniyle alay ediyor. Geçen gece caminin kapısını söküp götürürken gördüm. Ayrıca ayrımcılık yapıp ermeni çocuğunu Türk çocuklarından daha çok kayırıyor. Bu adam çok tehlikelidir. Hesabını sorun...”

“Bu öğretmen bozuntusu İsmet’i hemen ya görevden alın ya da başka bir yere sürün. Çocuklara Alevilik propagandası yapmış. Daha ne kadar dilekçe yazmamız gerekiyor...”

Dilekçeleri okuyan kaymakam, odanın içinde dolanıp aylardır temizlenmeyen halinin tozlarının kalkıp da camdan vuran ışıktaki döne döne uçuşmalarını izlerken duyulabilecek bir sesle “O halde gidip yerinde görelim. Eğer doğruysa seni çiğ çiğ yedim öğretmen” deyip dişlerini sıkarak resmi aracına jandarma komutanını da alıp askeri cemse önde kaymakamın arabası arkada köye doğru yola çıkmışlar. Yol boyunca da bunun nasıl olabileceği konusunda kaymakam ile jandarma komutanı uzun uzadıya hasbihal etmişler ama açıkçası bir çıkar yol bulamamışlar...

Köye vardıklarında onları Kara Muhtar dedikleri gür kaşlı, kel, patlıcan burunlu yüzü kahverengi köseleye çalmış köyün ağası karşılamış ve onları köy evine almış. Burada yıllardır muhtarlık babadan oğula geçtiği için köyün ağası aynı zamanda muhtarı oluyormuş. Kaymakam, Kara Muhtara neden geldiğini söyledikten sonra tüm köylünün eksiksiz halkevinin önünde toplanmasını söyleyip Öğretmen İsmet’in ayrıca ivedilikle çağrılmasını istemiş. Haberciler kapı kapı dolaşıp köylüleri çağırırken Kara Muhtar; kaymakama ve jandarma komutanına halkevinin gezdirmiş. Halkevi eskiden karakol olarak kullanılan üç odalı bir binaymış. Şimdilerde bir odasında öğretmen kalırmış diğer odasını okul olarak kullanırmış. Diğer büyük oda ise köylünün önemli işlerinde kullanılırmış. Duvarında ki yağlı boya tabloları, içerdeki kitaplık, duvarda asılı olan bağlama, flüt, duvara dayalı duran resim tuvali, renk renk boyalar, kitaplığın üstünde duran dikiş kutusu ve çeşit çeşit ipler, onun üstünde duran ilk yardım dolabı... Vb. adeta o zamanın yokluk yoksulluk ortamında bir hazine gibiymiş içerisi. Onlar incelemelerini yaparlarken Öğretmen İsmet selam verip içeri girdiğinde Kara Muhtar halkevi ve okulu güçlükle nasıl bu hale getirdiğini anlatıyormuş ki eğitim için canını bile çekinmeden vereceğini adeta bir hutbe verir edasıyla yüksek sesle söylemiş. Kaymakam bu duruma belli belirsiz gülümserken, İsmet Öğretmen’e sert bir bakış atıp selamını bile kaale almamış. Öğretmen düşünceler içerisinde ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş... Köylü toplandıktan sonra Kaymakam Fethi, elindeki dilekçeleri gösterip köylünün önünde Öğretmen İsmet’e;

“Bak öğretmen! Senin hakkında bir sürü ve oldukça vahim suçlamalar içeren şikâyet dilekçeleri yazılmış. Şimdi bunları sırayla okuyacağım. Sana konuş diyene kadar sessizce dinle” deyince

“Tamam, efendim” diyen İsmet Öğretmen kaymakama doğru pür dikkat kesilmiş;

Kaymakam ilk dilekçeyi durmadan, sabırsızlıkla, sanki bitiremeyecekmiş gibi okuyup öğretmene bakmadan köylüye dönmüş ve “Söyleyin bakalım! Öğretmen bu köyde göreve başlayalı daha üç ay bile olmamışken kadınların ahlakını nasıl bozuyormuş?” Diye sorunca kalabalıktan mırıltılar ve fısıldaşmalar yükselmiş bir an için lakin biraz sonra kalabalığı kamburuyla yararak öne doğru ilerleyen Hatice Abu, kaymakama doğru başını kaldırıp ta gök gözlerini şahin gibi dikerek

“Bak beyim! Hangi soysuz şikâyet etmiş bilmem amma bu İsmet Hoca köye geldiğinde aha bu önünde durduğun bina şu Kara Muhtar’ın ahırıydı. Sağ olsun İsmet oğlum gece gündüz demeden şehirden gelen arkadaşlarıyla çalıştı hem de kimseden bir şey istemedi. Bir de baktık ki birkaç güne bizim kötü ahır meğer ne güzel bir yere dönüşmüş. Şimdi burası hem okul hem de halkevi. Cenazesi olan da kullanıyor. Düğünü, nişanı olan da kullanıyor. Ha kadınların ahlakını bozdu demiş şikâyet eden imansız. Bak oğlum! Okul açılınca bizim bu öğretmen af edersin birkaç kızın başında bit görmüş. Allah ondan razı olsun. Bir gün çocuklarla haber salıp anneleriniz, ablalarınız, nineleriniz yarın öğleden sonra toplansın demiş. Neyse lafı uzatmayım kaymakam bey oğlum. Biz buraya toplandık bir de baktık ki Öğretmen İsmet yanında bir hemşire ile geldi. Yanlarında da bir araba sabun, çamaşır tozu getirmişlerdi. Bize bittten nasıl kurtuluruz nasıl korunuruz onu anlattıktan sonra ayıptır söylemesi hemşire kadınlara has öyle şeyler anlattı ki doğdum doğalı hiç öyle şeyler duymamıştım. Bizim buralarda kadın kısmı erkeğe hizmet için doğar sanırdık. Tarlada çalışırız evde çalışırız erkek ne isterse onu yaparız. Çoğu kadın sesini çıkaramaz anlayacağın. Hemşire bize öyle şeyler anlattı ki kendi kendime lanet olsun cahillik denen şeye dedim o gün. İnanır mısın bu öğretmen geleli torunum, yetimim Şeyma bile çeyiz hazırlamayı bıraktı da “Babaannem ben doktor olacağım” diyor. Şimdi sen söyle kaymakam oğlum kadınların bilgileneceği kötü bir şey mi? Öğretmen ahlaksızlık mı yapmış?” deyince Kara Muhtar öyle afili bağırarak ki “Hangi soysuz köpek yaptı bunu çabuk çıksın o itin dölü” diyerek kendinden geçince bu hale son vermek isteyen Kaymakam “Anlaşıldı” deyip ikinci kâğıdı açıp okumaya başlar ve

“Söyleyin bakalım bu öğretmen hocalık yapmıyor. Özel işlerinde öğrencileri kullanıyor yazıyor, bu nedir o halde?” deyince sert bakışlı, burma bıyıklı, siyah kılları döşünden taşmış, deniz üstünde hafiften sallanan vapur gibi külhanbeyi edasıyla delikanlının biri elini kaldırıp “Beyim müsaadenizle konuşmak isterim” diyerek kaymakamın başıyla onaylamasından sonra devam eder “Ben üç ay önce mahpustan çıktım. Benim anam babam ben küçükken öldüler. Bir gardaşım var. Mahpustan çıkınca onu yanıma aldım lakin azıcık elim eğridir. Elimden bir şey gelmezdi. Ondan bundan çalar çırpardım. Bir gün gardaşım Hasan, öğretmenin köydeki gençleri çağırdığını söyledi, bende gittim. Öğretmen, çocuklarla birlikte halkevinin arkasında ki bahçe de bir şeyler yetiştirecekmiş bizden yardım istedi. Önce güldük alaya aldık ama baktık ki öğretmen çok ciddi üstelik çocuklar da çok hevesli yardım edelim dedik. Köy gençleri olarak güzelce toprağı çapaladık. Bir kısmımız yeni toprak taşıdı. Bir kısmımız öğretmenle çocukların topladıkları kalın dallardan çitler yaptık. Sonra öğretmenle çay içerken bize modern tarım diye epey bir şey anlattı. O anlattıkça hevese geldim. İnanır mısınız? Efendim o günden sonra ne kadar boş toprağımız varsa öğretmenin anlattığı gibi ekime hazır hale getirdim. Sağ olsun o da şehirden tohum almış. Birlikte ektik. Efendim bu bir mucizedir bana. Daha şimdiden ürünlerim tam çıkmadan şehirdeki sebze meyve halinden birkaç kişiyle anlaştım. Bundan sonra bize fakirlik de üzülmede yoktur, sağ olsun var olsun bana meslek öğretti...” dedi. Kaymakam jandarma komutanına dönüp “Allah Allah ne işe düştük ya hu!” diye söylenip diğer dilekçeyi jandarma komutanına verip “Yüksek sesle oku bakalım harfi harfine” dedikten sonra Jandarma Komutanı kâğıdı kaldırıp okumaya başlar

“Yeni öğretmen köylünün diniyle alay ediyor. Geçen gece caminin kapısını söküp götürürken gördüm. Ayrıca ayrımcılık yapıp ermeni çocuğunu Türk çocuklarından daha çok kayırıyor. Bu adam çok tehlikelidir. Hesabını sorun...” diye tamamladıktan sonra kaymakam köylüye bu nedir? Bunu açıklayın bakalım deyince Muhtar yine aynı coşkununla elindeki karaçalıyı vurarak tütünden sararmış çap dişlerini göstere göstere gözlerini pörtleterek “Aha şimdi öleceğim şuraya. Koynumuzda yılan beslemişiz resmen” diye sinirlenir. Bu sırada köyün en yaşlısı Veli Dede oturduğu sandalyeden kalkarak tüm köylünün duyacağı şekilde başlamış konuşmaya

“Kaymakam bey öncelikle hoş geldiniz. Bu dilekçeleri dinledikçe adeta kanım dondu. Yani aklım almıyor kim yapar ki böyle bir şeyi bilemiyorum. Bana Veli Emmi derler bu köylük yerde, yıllarca

Almanya'da çalıştım. Emekli olunca geçen sene köyüme yerleştim. Yerleştiğim günden beridir de köy camisinde namaz kıldırır dilim döndüğünce bir şeyler anlatmaya çalışırım. Bu köyde eskiden kalma hurafeler kol geziyor. Ben anlatarak bunların önüne geçemedim. Köyde birisi hasta olsa hastaneye gitmezler de aşağı köydeki muskacıya giderler. Hayvanlar doğum yapamasa veteriner çağırılmazlar da aşağı köydeki üfürükçüye koşarlar. Sağ olsun Öğretmen İsmet geleli hem öğrencileri eğitti hem de haftada iki gün ahaliyi aha bu halk evinde toplayıp aydınlattı. Bir bilerseniz din adına ne cahillikler yapılıyordu bu köyde. Aşağı köydeki kendini bilmezini parayla; kılınmış namaz, tutulmuş oruç hatta birkaç kişiye cennetten tapu bile sattığını öğrendik bu toplanmalar sırasında. Neyse lafı uzatmayım. Şu cami kapısı meselesine gelince; İsmet Öğretmen bir gün caminin önünden geçerken dedim ki gel bir çayımı iç. Sağ olsun o da kırmadı beni. Bir ara ikide bir kapıya baktığını gördüm ve niye baktığını sordum. Meğer kapının bakımsız, döküntü hali dikkatini çekmiş. Dedi ki hocam benim elimden gelir iznin olursa bu kapıyı onarayım. Ben de yatsı zamanından sonra cami boşalınca gel al dedim. Aşk olsun şu İsmet Öğretmene kaymakam bey. Bizim o döküntü kapıyı öyle güzel onarmış birde üstüne boya cila atmış ki gece olunca ay üstünde kıvrak avrat gibi oynuyor..." dedikten sonra hem kendi kem köylü hem de kaymakam gülüşmüşler. Sonra devam etmiş Veli Emmi "

O kapıyı öyle görünce İsmet Hoca gel şu camiye bir bakım yapalım dedim. Elinden her şey geliyor maşallah. Güzelce onardık camiyi. Bak şu ahırdan bozma halkevinin içine girersen görürsün. Adamın gecesi gündüzü yok adeta kendini ilime adanmış. Önceden köyde herkes mutsuzdu. Ya bağıriş, çağırış kavga sesleri ya da gamlı mutsuzluk türküleri yükselirdi. Şimdi benim kız bile flütle öyle güzel şeyler çalıyor ki sorma, hele bir İzmir marşı öğrenmiş deme keyfime. Üstelik kızım sürekli kitap oku derdim de beni dinlemezdi. Şimdi her gün okuldan geliyor. Hem flüt çalıyor hem resim yapıyor hem kitap okuyor nazar değmesin diyorum bazen. Yani bu şikâyetleri kim yaptıysa hakikaten yazıklar olsun. Cami kapısını bile anlamadan dinlemeden şikâyet etmiş ha" der.

Artık öğretmen hakkındaki iddiaların asılsız olduğuna kanaat getirmeye başlayan kaymakam son dilekçede ki çocuklara Alevilik propagandası yapıyor şikâyetinin ne demek olduğunu çocukları çağırarak "Bakın çocuklar öğretmeniniz size hiç ben aleviyim dedi mi? yâda Alevilik şudur budur gibi anlattı mı?" diye sorar. Çocukların hepsi bir ağızdan öğretmenimiz öyle bir şey anlatmadı hatta dediğiniz şey nedir bilmeyiz ki derler. Yalnız aralarından sıyrılan Hatice Abu 'nun yetim torunu Şeyma üzüm karası gözlerinin altında beliren çilli küçük burnunu kaymakama doğru dikip ince ve tiz sesiyle söz ister ve "Kaymakam abi. İsmet öğretmenimiz bize o kadar güzel davrandı, o kadar güzel şeyler öğretti ki ona ister istemez hayran kaldık. Eğer o gelmeseydi belki de babaannem ölünce ben küçük yaşında evlenmek zorunda kalacaktım bu köy yerinde. Biz devlet ne hak hukuk ne bilmezdik öğretmenimiz öğretene kadar" der ve başını öne eğip susar. Muhtar yine kendini öne atarak "Yani kaymakam bey bu şikâyetleri yapan bence insan değil" diye söze başlayınca Hatice kadın araya girerek " Kaymakam oğlum bu çocuklar Öğretmen İsmet'e özeniyorlarmış. Geçen hafta yan komşunun gelini Raziye ile konuşurken duymuş bizi torunum Şeyma. Raziye boşboğazlık edip bana "Kız abu bu İsmet Hoca aleviymiş biliyor musun?" Deyince bende ne yapacaksın ne olduğunu Raziye, kimseye laf düşmez, keşke herkes onun gibi olabilse demiştim de bizim bu Şeyma arkadaşlarına "Bizim öğretmen aleviymiş o halde bizde alevi olak mı" demiş. Akşam da bana deyince üzerinde durmamıştım meğer çocuklar oynarken söylemişler. Herhâlde duyan onlardan duymuş olmalı, yani öğretmenin haberi bile yok bu söylentiden." demiş. Bu arada beti benzi kirece çalmış Cılız Bekir tok sesiyle devam etmiş "Kaymakam amca. Benim de diyeceklerim var deyip başlatmış anlatmaya "Benim ailem bir ermeni göçmeni. Öğretmenimiz gelene kadar köyde çoğu beni hakir görür çocuklar bile aralarına almak istemezdi. Öğretmenimiz gelince evleri gezip çocukları okula gönderin dediği sırada bize de uğradı. Garip anam anlattı durumu ama öğretmen İsmet "Sen hiç canını sıkma" deyip beni okula aldı. Almakla da yetinmedi beni ilk gün sınıf başkanı yaptı. Bana o kadar çok değer verdi ki diğer çocukların gözünde değerim artı da arttı, baktım günden güne arkadaşlarım bana yaklaşıyorlar. Ne olur öğretmenimize ceza vermeyin" deyince kaymakam eliyle öğretmenin sırtını sıvazlayıp jandarma komutanına göz ile işaret ettikten sonra köylüye beklemlerini söyleyip içeri girerler. Kaymakam öğretmene dönüp "Yahu hocam aşk olsun sana. Kusura bakma dilekçeler böyle olunca gelip soruşturmak zorundaydık lakin ne umduk ne bulduk. Yalnız anlamadığım bir şey var bir anlat Allah aşkına nasıl yaptın sen bu işi. Yani bir insan nasıl bu kadar öz verili olabilir" deyince Öğretmen İsmet başlatmış anlatmaya

"Sayın kaymakamım aslında bu işin çok basit bir sırrı vardır ki o da sevmektir. Hünkâr Hacı Bektaş Veli'nin şu sözleri benim hayat felsefem olmuştur. Der ki "Okunacak en büyük kitap insandır." Ben bu sözü düşündüm ve kendime sordum insan nedir diye? Cevabı yine Hünkârımın başka bir sözünden aldım o söz "Sevgi ve acıma insanlık; hiddet ve şehvet vasfı ise hayvanlıktır" sözüdür. Ben bu köye geldiğimde hiçbir şey yoktu belki ama içimde sevgi vardı. Benim büyükbabam alevi dedesiydi

ve ara ara bana öğütler verirdi. Bir gün oğlum bizi farklı kılan en büyük şey nedir bilir misin? Diye sorunca ben daha çocuk aklımda bizde traktör var kimsede yok dede demiştim de az daha düşün bakalım diyerek gülmüştü. Ben sırayla bir sürü şey saymışım fakat dedem en sonunda saçımı okşayarak “Bak evladım bizim en büyük farkımız sevmektir. Aslında biz derken insan olmaktan bahsediyorum. Bir insan kimseyi dışlamadan, ayıplamadan, dili, dini, ırkı ne olursa olsun küçümsemeden severse o herkesin sevgisini kazanır ve herkesten farklı olur. Asıl yükseklik alçakgönüllülüktedir. Onun mertebesine gerçek sevenler erişir” demişti. O gün aha şu yürek denen et parçasında öyle bir sıcaklık hissettim ki sormayın. Dedem “Oğlum bak sana anlatacağım inandığımız sevgi felsefemizi. Bu felsefe yüreğine öyle tohumlar atacak ki gittiğin her yerde sevgi açacaksın” dedi. Sonra anladım dedem kırkların Sevgisini üflemiş yüreğine. İşte o gün öyle bir tohum ekildi ki yüreğime o tohum sayesinde nereye gitsem içimde yeşeren sevginin aydınlığını dışıma yansıtmak istedim. Kendimi okumaya araştırmaya verdim. Hünkârın dediği gibi “Araştırma açık bir sınavmış” gerçekten. Araştırdıkça, öğrendikçe kendime dair sorulara cevaplar bulmaya başladım. Düşünsenize kaymakam bey şimdi şu köydeki herkes engelli ve sadece siz sağlamsınız ve bundan dolayı sizi dışlıyorlar. Ne kadar zorunuza giderdi değil mi? İşte Alevilik, Bektaşilik felsefesinde herkese sevmeyi hak eden insan olarak bakılır, kimseye ayrımcılık yapılmaz kimse ötekileştirilmez. Bu köye geldiğimde önce kadınların eğitiminden başladım işe. Onlar ana, onlar eş, onlar abla kardeş yani onlarla bu hayat devam ediyor. Onlar deniz feneri gibidir. Onlar aydınlanırsa onların yetiştirdikleri o aydınlıkla yollarını görürler. Hacı Bektaş Velimiz ne güzel demiştir “Bizim nazarımızda kadın erkek farkı yoktur ve kadınları okutunuz zira kadınları okumayan milletler yükselemez” çünkü benim gördüğüm bu yolun özünde ilim, irfan ve insanlık sevgisi vardır. Kin, nefret, bağnazlık, kötülük, edepsizlik, haksızlık, küçümsemek, zulüm etmek bizim inancımızda yoktur. İçimizde ki sevgi tohumu adaletle ve ilimle yeşerir. Doğruluğun Dost kapısı olduğunu bildiğimden beri o kapıdan hiçbir eğrinin giremediğini gördüm ve kendim her işte doğruluğu aradım. Dedemin anlattığı Alevilikte düşmanın bile insan olarak görüldüğüne şahit oldum. Bundan dolayı bazılarımızın çocuklarına gururla barış ismini verdiklerini biliyorum. Çünkü sevginin olduğu yerde barışta oluyor. Yâda barış ortamında buram buram sevgi tütüyor. Bakın hep hünkârdan örnek veriyorum uzattım biraz ama ne demiş “Düşünce karanlığına ışık tutanlara ne mutlu ve hak güneşten daha zahirdir. Hakkımda bir sürü itham olmuş ama hak olan eninde sonunda çıktı işte” der. Kaymakam duvarda asılı Atatürk resmine bakıp “Öyle güzel anlattın ki sanki Atatürk gülümsüyor bize be öğretmenim” dedikten sonra dışarı çıkar...

Kaymakam köylüye bir yanlış anlaşılma olduğunu anlatıyormuş ki atlı bir adam gelip “Kara Muhtar kim?” diye seslenince köylüler muhtarını işaret etmişler. At üstünde ki adam ceketinin iç cebinden içinde bir şey sarılı bir bez topu çıkartırken muhtarın eliyle sus işareti yaptığını gören kaymakam “Söyle bakalım nedir o elinde ki?” diye sorar. Atın üstünde ki adam “Muhtar emmiye beni aşağı köyden Cinci Şakir gönderdi. Aha bu para onun muska payıymış” deyince Kara Muhtar “İnanmayın kaymakam bey iftiradır tanımam ben o şarlatanı ” demiş. Kaymakam ise devam edip “Eee! Başka ne söyledi? De hele” diye adamı sıkıştırdıca adam “Birde dedi ki hiç merak etmesin yakın zamanda yeni kaymakamın eline dilekçeler geçer o da muradına erer...” bakarlar ki muhtar adım adım geriliyor jandarma komutanı askerlere işaret edip lakabı gibi gönlü de kara olan muhtarını ve attan inen adamı cemse ye bindirtir...

Kaymakam arabasına binip te tam gidecekken camı açıp öğretmene eğilmesini işaret etmiş. Öğretmen cama doğru eğilince kaymakam “İsmet abi. Bunu sana kaymakam olarak değil insan olarak söylüyorum. Ya hu sevgiye barışa dair bir sürü şey anlattın da kafam karıştı bir an için. Kusura bakma da şu aşağı ki köyle ilgili dilekçe de okudum da sınır kavgasından, dedikodudan, birbirlerine sataşmaktan köy halkı ikiye bölünmüş. Hani demem o ki müsait olduğun günlerde seni o köye göndersek de şu senin sevgi tohumundan biraz da aşağı köye eksem...” deyip aydınlık günlere gülümseyerek, şoföre devam etmesini söyledikten sonra jandarma komutanıyla; öğretmen İsmet’in yüreğine ekilmiş sevgi tohumunun çağını nasıl aydınlattığını konuşarak yollarına devam etmişler...